

Roodborsttapuit in den Winter. — Dinsdag 29 Februari zag ik 'n Roodborsttapuit (mannetje) in de dennenaanplantingen ten Noorden van Den Haag.

Den Haag.

G. H. BROUWER.

Kuifleeuwerik te Amsterdam. — Gedurende de laatste 5 jaren heb ik iederen winter één of meer kuifleeuweriken aangetroffen op den Zeeburgerdijk, steeds precies op 't zelfde plekje, bij de brug naar de Veelaan. Alleen den vorigen winter waren ze daar niet aanwezig. Ook heb ik er eenmaal één waargenomen op het eind van den Middenweg in de Watergraafsmeer. Dezen winter zag ik ze: 24 October 1915 aan den Zeeburgerdijk, December 1915 op de zelfde plaats, 9 Februari 1916 aan de De Laïressestraat, op een terrein, waarop gevoetbald werd, 27 Februari 1916 op dezelfde hoogte in de De Laïressestraat, nu op de tramrails, de zandvlakte was met een dikke laag sneeuw bedekt. Men kon ze tot op 5 M. afstand naderen. Even als op 9 Februari waren er 2 stuks. Ik zal er eens goed op letten wanneer ze vertrekken. Misschien stelt u er ook wel belang in, dat iederen dag, als ik om twaalf uur uit school kom, er een koperwiek bezig is, in een laantje in 't Oosterpark. Trouwens, koperwieken zijn in Vondel- en Oosterpark 's winters geen zeldzaamheid.

Amsterdam.

W. JONKER.

— Op Zaterdagmorgen, 29 Jan. 1915, nam ik op het zandterrein aan de zuidzijde van de De Laïressestraat bij den hoek van de Corn. Schuytstraat te Amsterdam Kuifleeuweriken waar. Het aantal bedroeg 2.

Amsterdam.

L. P. DE BUSSY.

De Canadasche reus. — Eindelijk dan toch is hij gevallen! Tot vóór weinige dagen kon men aan den driesprong, buurtschap Putkop, gemeente Harmelen, in de onmiddellijke nabijheid van het station S.S., een alleenstaanden Canadaschen populier (*Populus monilifera*) bewonderen. Met zijn geweldige takken, die zich zeer uitbreidden, stond hij daar reeds langer dan een eeuw eenzaam aan den weg. Al lang werd de reus beschouwd als een sta-in-den-weg en telkens hoorde men dat hij gerooid zou worden. Het was echter lang de vraag, of hij aan de gemeente Harmelen dan wel aan het Rijk toekwam. Onlangs werd echter uitgemaakt, dat eerstgenoemde de eigenares van den boom is. Na die beslissing was ook het lot van den reus bepaald, en 12 Februari l.l. begon men aan de slooping. De storm onderbrak echter telkens het werk. Daardoor gelukte het eerst in den namiddag van 18 Februari, den reus te strijken. Het werk was niet alleen zeer moeilijk, maar ook gevaarlijk, zoowel voor de werklieden als voor de bewoners der huisjes in de onmiddellijke nabijheid van den boom. Die bewoners hebben dan ook, vooral des-nachts bij het hooren loeien van den storm, duizend angsten uitgestaan. Van verschillende zijden waren de lieden toegestroomd om den boom te zien vallen. Toen hij gevallen was, ging er een luid hoerageroep uit de menigte op, en aan den Putkop sliep men vrij wat geruster dan eenige nachten te voren. De boom is voor rekening van iemand te Vleuten geveld, die alleen het takken-materiaal en de wortels verkocht voor een som, bijna $\frac{3}{4}$ van hetgeen de geheele boom hem kost. Zóó werd er althans verteld en mij later bevestigd. Nu ligt de stam van den reus daar, om weldra verzonden te worden naar een fabriek, waar men er lucifers van maken zal. De stam, zooals ik hem zag liggen, heeft een lengte van meer dan 27 M. terwijl de grootste omvang $4\frac{1}{2}$ M. bedraagt. Er waren takken, die in grootte en zwaarte niet voor gewone boomen onderdeden!

Harmelen.

L. AMERSDIJK AZ.

Kleine Groene Specht? — Hedenmiddag op een wandeling tusschen Terneuzen en de buurtschap Sluiskil trok het mijne aandacht, dat een tamelijk groote vogel, blijkbaar opgeschrikt door mijne nadering, plotseling uit een nabijstaande boomenrij wegvluchtte. De vogel, die ik aldus eerst in de vlucht opmerkte, was aanvankelijk echter nog zoo dichtbij, dat ik duidelijk de grauwo-groene kleur kon onderscheiden, terwijl het dier in aanhoudend op- en neerwaarts glooiende lijn zich voortbewoog. Op eenigen afstand klemde het zich daarop op spechtenmanier tegen een boomstam aan, behorende tot dezelfde enkele rij populieren, het eenige hout daar in den omtrek, in de helling van een binnendijk geplant. Ik volgde nu den dijk, waarop de vogel nogmaals opvloog en zich tegen een verderen boom weer vastklemde. Dat herhaalde zich zoo nog wel drie of viermaal, tot ik door een kromming in den dijk, waarachter de vogel was verdwenen, het dier verder uit het oog verloor. Het was mij niet gelukt in dit open polderterrein zoo voorzichtig te naderen, dat ik den vogel van meer dichtbij kon gadeslaan; alleen de grootte en de spechtenmanieren waren telkens goed waarneembaar. Daar bij de eerste ontdekking, zooals boven vermeld, echter ook de kleur was te onderscheiden en toen van rood in den kop mij niets opviel, vermoed ik sterk, ook in verband met de grootte, hier te doen te hebben